

Tretze minuts

Si el que volia era que em possessin el seu nom, l'únic que havia de fer era morir-se

L'avi m'ha dit que quan vegi el pare sortint del tren, li haig de dir hola amb la mà. Foto: J.D.

Al següent tren arriba el pare, i si sabés llegir l'hora del rellotge, o si en tingués un, sabria quants minuts falten, tot i que tampoc entenc bé això dels minuts, perquè de vegades cinc minuts és molt i de vegades és poc, depèn de qui t'ho digui i del que estiguis esperant. L'avi diu que el pare arriba en tretze minuts, però vés a saber què vol dir això. Nosaltres ja fa una hora que som a l'estació, perquè l'avi diu que per estar donant voltes per casa esperant que arribi el pare, les donem per l'estació i així ja estem tranquils, però em sembla que ell és l'únic que es posa nerviós. Jo no, eh. A mi m'és igual estar-me a casa que a l'estació, però almenys l'estació és més gran. Aquesta té un sostre molt alt, em sembla que totes, però aquesta és l'única que he vist. L'avi m'ha dit que quan vegi el pare sortint del tren, li haig de dir hola amb la mà, perquè ens vegi, però hi ha poca gent i segur que ens veu sense que jo hagi de fer el ridícul. I després haurà de venir per una pujada molt llarga, i això és el que més lent se'ns farà, veure'l a l'altre costat i com va arribant a poc a poc. L'avi diu que quan estigui a la nostra altura, haig de sortir corrent i fer-li una abraçada molt forta, perquè es posarà content, però no em pregunta si vull fer-ho ni si l'abraçada també em posarà content a mi. Em sembla que li és igual, l'única cosa que el preocupava era arribar tard i que després li diguin que no s'assabenta de res, i com que ja som aquí i falten tretze minuts, ja li és igual tot.

Una vegada el pare arribava a les nou de la nit i l'avi va venir a buscar-lo a les nou del matí, i quan ja pensava que li hauria passat alguna cosa dolenta al pare, es va adonar que s'havia equivocat. Per això ara sempre va amb molta cura i porta sempre una agenda a la butxaca, on ho apunta tot, els aniversaris, els telèfons, les cites amb el metge, l'adreça de casa, qualsevol dia hi apuntarà també els nostres noms. O almenys el meu, perquè de vegades em diu tots els noms que li passen pel cap menys Martí, que és el meu, i jo crec que se li oblidava perquè també és el nom del meu altre avi i això és una cosa que mai li va perdonar al pare, que no em possessin el seu nom. Si el que volia era que em possessin el seu nom, l'única cosa que havia de fer era morir-se, perquè l'avi Martí es va morir uns mesos abans que jo naixés, i per això em van posar el seu nom, així que no sé de què es queixa tant, segur que a l'avi Martí li agradaria més estar viu i que jo em digués com l'altre avi.

Llavors, en comptes de venir a buscar el pare a l'estació amb ell, vindria amb l'avi Martí, i segur que no em diria tantes bajanades, i segur que no em diria això dels indis. Quan han començat a anunciar el tren del pare per megafonia, l'avi m'ha dit que ja faltava molt poc, uns quatre minuts o així, i li he dit que quatre minuts són menys que cinc, i ha dit que sí, perquè per a ell és molt fàcil saber l'ordre dels números, però per a mi no tant. Llavors m'ha dit això dels indis: ?Mira, estira't a terra, posa l'orella a terra, i quan sentis que comença a tremolar, és que està arribant el tren i queda poquíssim, uns segons. Això feien els indis.

El que són els segons ho sabrà ell. Com que m'estava avorrint una mica, m'he posat a terra i hi he enganxat l'orella per veure què, i llavors l'avi ha començat a riure i m'ha dit que no, home, que m'aixequés, i llavors, dic jo, per què m'ho explica, si no vol que ho faci. I mentre estàvem amb això, i mirant de treure la pols de la roba, perquè m'havia embrutat, ha arribat el pare sense que ens n'adonéssim, i ha dit de broma ?Bon dia, senyors. I pensava que era el revisor, i m'he espantat tant que quasi em moro.